Ara Pirineus, 31/12/20

Comarques glaçades

Ha arribat l'hora, vulgues no vulgues, de cercar models econòmics complementaris pel Pirineu

ENRIC QUÍLEZ CASTRO *President del Grup de Recerca de Cerdanya*

Arran del darrer tancament comarcal que han sofert la Cerdanya i el Ripollès, s'han aixecat moltes veus de protesta, totalment justificades, per part dels afectats i dels representants empresarials i polítics, demanant unes justes compensacions econòmiques. Això em sembla molt bé, tot i que penso que es quedarà en no-res, perquè el Govern no té diners suficients per compensar tots els empresaris que ho demanin i al final suposo que els ajuts arribaran com sempre: escadussers i tard.

Però no volia parlar només d'això. El que em preocupa realment és que la societat cerdana (i pirinenca en general) no sembla reaccionar davant d'allò que és més que evident: que l'actual model econòmic és insuficient i que podria estar arribant a la seva fi. Sembla que ens cobreix una dura capa de glaç.

Quan tothom estigui vacunat, la normalitat retornarà, però de pandèmies en vindran més. Els científics ho estan advertint des de fa molts anys. El canvi climàtic i l'accés dels homes a zones on viuen els animals que són reservoris de moltes altres malalties és un procés creixent i cada cop anirà a pitjor.

I si no és una altra pandèmia, serà el canvi climàtic, que farà que possiblement nevi més irregularment i en cota més alta. Però aquí ens ho mirem com si no anés amb nosaltres, esperant que tot torni a una miraculosa normalitat que, pot tornar, però potser per temps limitat.

Ha arribat l'hora, vulgues no vulgues, de cercar models econòmics complementaris pel Pirineu. Si volem viure només del turisme ja sabem què ens espera. I si hem d'esperar que els nostres polítics tirin del carro, anem ben arriats. Mentre la societat civil no s'organitzi i proposi models alternatius, complementaris de l'actual, la cosa no prosperarà.

Però hem de ser nosaltres qui fem la feina. No ens vindran de fora amb la vareta màgica o amb una pluja de milions. Traieu-vos-ho del cap. Això com a molt és pa per avui i gana per demà. I ja hem vist què passa quan es tanca l'aixeta del turisme. Serem capaços de reaccionar i convertir el Pirineu en una zona econòmicament viable o ens convertirem en un desert demogràfic?

Perquè penseu que ja abans de la pandèmia, el Pirineu era una zona subvencionada. Quantes carreteres que connecten petits nuclis s'han construït

amb diners de les diputacions provincials, per exemple, perquè els municipis i les comarques no tenien prou diners? Quants diners hi aboca cada any a les estacions d'esquí la Generalitat, algunes de les quals són deficitàries, però es mantenen pel seu impacte econòmic a les seves comarques?

Ja som una terra subvencionada. I la cosa anirà a pitjor. I potser al futur no es podrà disposar d'aquests diners que ara es destinen a una població molt escassa i ens haurem d'espavilar tot solets. Com abans comencem, millor per a tothom.